

Tato zjištění opravňovala soud k rozsudkovému závěru, podle něhož úmysl obžalovaného směřoval k tomu, by na J-ové vynutil sobě příznivou okolnost (svědeckou výpověď) ve sporu, nač podle důvodného přesvědčení soudu neměl ani domnělého práva. Nemá proto významu ani tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný mohl na své sestře žádati, by mu vydala (podepsala) žádané jím potvrzení, poněvadž prý jednak byl přesvědčen o svém právu ke spornému klavíru, jednak se obával, že by sestra mohla podlehnouti vlivu manželů R-ových. Námitku rázu hmotně-právního podle čí. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, zdůrazňujíc, že obžalovaný nevyhrožoval Elfridě J-ové rozšířením zpráv, nýbrž jen sdělením jich jediné určité osobě. Z toho, že předpis § 98 b) tr. zák. používá jen povšechného obratu »kdo vyhrožuje ublížením na cti« je však patrné, že k tomuto zákonnému pojmu stačí pohrůžka čímkoli, co by pro ohroženého mohlo míti v zápětí újmu na jeho osobní cti a vážnosti, že se tedy zejména nevyžaduje, by šlo o pohrůžku ublížením na cti, jež by zakládalo některou ze skutkových podstat urážky na cti ve smyslu §§ 487 a 499 tr. zák. (viz zejména též § 1339 obč. zák., zařazený do jeho 30. hlavy »o náhradě škody«).

Rozsudkový výrok, jímž bylo uznáno na vinu obžalovaného ve směru přestupku § 1 zákona ze dne 6. dubna 1870, čí. 42 ř. zák., napadá zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatku podle čí. 5 § 281 tr. ř. jednak výtkou, že pro rozsudkový výrok, podle něhož obžalovaný porušil tajemství dopisů Elfrídy J-ové úmyslně mimo jiné také tím, že je otevřel, nejsou uvedeny důvody, jednak tvrzením, že, otevřel-li a zadržel-li obžalovaný řečené dopisy, mohlo tu jíti o dozorčí právo staršího bratra nad sestrou, která se měla brzy provdati. Skutková podstata tohoto přestupku byla založena již tím, že obžalovaný v úmyslu porušiti tajnost oněch dopisů je podle rozsudkového výroku také odcizil (srv. doslov § 1 zákona čí. 42/1870 ř. zák. »proti právu otevrou nebo odcizí«), v kterémžto bodě však zmateční stížnost rozsudek napadá jen dalším tvrzením o výkonu dozorčího práva, jímž však se rozsudek právem neobírá vzhledem k tomu, že v tom směru nevyšlo při hlavním přelíčení nic najevo, zejména nehájil se tak ani obžalovaný.

Čís. 3533.

I za platnosti zákona ze dne 14. července 1928, čí. 111 sb. z. a n. jest odsouzenému ponecháno na vůli, zda chce se domáhati odčinění některého z odsouzení či odsouzení všech, a soudu jest se omeziti na rozhodování v rozsahu žádosti.

Žádá-li odsouzený jen za odčinění odsouzení vysloveného soudem vojenským, je příslušným k rozhodnutí vojenský soud.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, N II 48/29.)

Nejvyšší vojenský soud oznámil přípisem ze dne 24. května 1929, že zamýšlí vydati ve sporu divisního soudu v Olomouci a

krajského soudu v Novém Jičíně o příslušnost v trestní věci proti četnickému strážmistru v. v. Františku D-ovi, rozhodnutí, podle něhož je příslušným divisní soud v Olomouci.

D ů v o d y:

Četnický strážmistr František D. byl odsouzen rozsudkem brigádního soudu v Užhorodě ze dne 30. října 1924 pro přečin proti kázni a pořádku podle § 269:a voj. tr. zák. a kázeňský přestupek nepodmínečně k osmidennímu zostřenému vězení u rotmistra vězeňského dozorce, a rozsudkem okresního soudu v Mikulově ze dne 8. srpna 1927 pro přestupek proti veřejné mravopoctnosti podle § 516 tr. zák. nepodmínečně ke čtrnáctidennímu zostřenému tuhému vězení. Dne 27. února 1929 podal D. u brigádního soudu v Užhorodě žádost o výmaz trestu, přiřknutého mu oním rozsudkem brigádního soudu v Užhorodě, odvolává se na amnestii presidenta republiky ze dne 16. října 1928, ježto prý jsou tu její předpoklady. Vojenský prokurátor v Olomouci, jemuž byly brigádním soudem v Užhorodě trestní spisy podle čl. VIII rozhodnutí presidenta republiky ze dne 16. října 1928 zaslány, postoupil tyto spisy krajskému soudu v Novém Jičíně s odůvodněním, že žadatel byl odsouzen též shora uvedeným rozsudkem okresního soudu v Mikulově. Krajský soud v Novém Jičíně vrátil však spisy divisnímu soudu v Olomouci, připojiv se k návrhu státního zastupitelství v Novém Jičíně, podle něhož jest příslušným k rozhodnutí o žádosti vojenský soud, ježto D. žádá jen o zahlázení svého vojenského trestu a nikoliv též trestu civilního z roku 1927 a tudíž jde výhradně o zahlázení odsouzení vysloveného čs. vojenským soudem. Divisní soud v Olomouci zaslal však spisy znovu zpět krajskému soudu v Novém Jičíně, jsa toho názoru, že zákonem ze dne 14. července 1928, čís. 111 Sb. z. a n. stanoveno jest pravidlo současnosti, což jest zřejmo z ustanovení § 4 (1) cit. zákona, podle něhož jest přípustné jen zahlázení všech odsouzení zároveň, tedy v jednom povolacím rozhodnutí soudu a že jest lhostejné, prosí-li žadatel o zahlázení jen jednoho odsouzení; ježto pak žadatel byl trestán též občanským soudem, jest prý podle § 8 cit. zákona dána příslušnost občanského soudu. Krajský soud v Novém Jičíně neuznal však ani tentokrát svoji příslušnost, poukázav jednak na odst. 5 výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 12. srpna 1928, čís. 31326/č-28 min. věst., jednak na § 4:2 zákona čís. 111/1928 Sb. z. a n.

Nejvyšší vojenský soud jest toho názoru, že příslušným v tomto případě jest divisní soud v Olomouci. Podle § 9(1) zákona čís. 111/1928 Sb. z. a n. povoluje se zahlázení odsouzení jen k návrhu (žádosti), který podle odst. 2 téhož § může podati kromě odsouzeného jeho manžel atd. Z těchto ustanovení vyplývá, že rozhodující jest doslov a smysl žádosti, ježto navrhovateli (žadateli) jest ponecháno zúplna na vůli, chce-li žádati o zahlázení všech odsouzení, či chce-li navrhnouti, by bylo zahlázeno jen jedno odsouzení, na kterém mu záleží a jehož zahlázení právě potřebuje. V případě, o nějž jde, žádá D. jen o zahlázení svého prvního odsouzení, t. j. odsouzení rozsudkem brigádního

ního soudu v Užhorodě, a nelze návrh (žádost) proti jeho vůli rozšířiti, ježto při několika odsouzeních není ani nutné žádati o současné zahlázení všech těchto odsouzení, což jest vidno z ustanovení §§ 4 (2) a 5 cit. zákona; § 4 (2) zákona čis. 111/1928 Sb. z. a n. připouští totiž zahlázení předcházejících odsouzení i beze zahlázení posledního odsouzení, došlo-li k poslednímu odsouzení jen pro přestupek nebo pro přečin nepatrného významu a nespočívající na nízké nebo nečestné pohnutce. § 5 pak pokládá odsouzeného, je-li odsouzení zahlázeno, na dále za osobu soudně zachovalou, pokud tomu nepřekáží jiné ještě nezahlázené odsouzení. Ježto odsouzení, o jehož zahlázení odsouzený žádá, bylo vysloveno brigádním soudem v Užhorodě, jest podle § 8 odst. 2, věta druhá citovaného zákona k rozhodnutí o žádosti D-y za zahlázení tohoto odsouzení příslušným vojenský soud.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací oznámil Nejvyššímu vojenskému soudu, že úplně sdílí jeho názor z důvodů uvedených v připsi, zvláště když Nejvyšší soud jako soud zrušovací v rozhodnutí sb. n. s. tr. čis. 1059 zastává stanovisko, že je odsouzenému ponecháno na vůli, zda chce se domáhati odčinění některého z odsouzení či odsouzení všech, a soudu je se omeziti jen na rozhodování v rozsahu žádosti, a nový zákon čis. 111/28 neobsahuje ustanovení, z nichž by plynula neudržitelnost tohoto stanoviska, zaujatého ovšem ještě za platnosti zákona ze dne 21. března 1918, čis. 108 ř. zák.

Čís. 3534.

Úvahy o tom, jaký jest význam prominutí trestu milostí presidenta republiky a osvědčení se odsouzenice jednak s hlediska § 46 b) tr. zák., jednak s hlediska § 1 zákona o podmíněném odsouzení, jsou výronem právně posuzující činnosti soudu, k jejímž výsledkům se nevztahuje vůbec zmatek čis. 5 § 281 tr. ř.

Není závady, by si nalézací soud neopatřil spisy o předchozích trestech, které byly amnestií nebo osvědčením odčiněny, a nepřihlížel k nim při výroku o podmíněném odsouzení.

Pro otázku, má-li býti výkon trestu podmíněně odložen, jest rozhodnou jen povaha pachatele a souzeného skutku.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Zm I 108/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. ledna 1929, jímž byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 203 tr. zák. a nevyhověl odvolání obžalovaného do nepodmínečného odsouzení mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatekem § 281 čis. 5 tr. ř. napadá stížnost věty rozsudku, že jest stěžovatele pokládati za zachovalého, protože jeden z obou předchozích trestů podléhá amnestii a ohledně druhého se stěžovatel osvědčil, a že vzhledem na tyto předchozí tresty, třebas prominuté, není podmínek pro